

Er zat een jongen op haar kamer.

Cath keek naar het nummer dat op de deur was geschilderd en daarna naar de lijst met kamernummers in haar hand.

Pound Hall, 913.

Dit was onmiskenbaar kamer 913, maar misschien was dit niet Pound Hall: alle studentenflats zagen er hetzelfde uit, als goedkope bejaardenflats. Misschien moest Cath haar vader zien te onderscheppen voordat hij de rest van haar dozen naar boven sjouwde.

‘Jij bent zeker Cather,’ zei de jongen. Hij stak met een brede glimlach zijn hand uit.

‘Cath,’ zei ze. Haar maag maakte een angstig sprongetje. Ze negeerde zijn hand. (Ze hield trouwens een doos vast, dus wat verwachtte hij nou eigenlijk?)

Dit was een vergissing. Dit kon niet anders. Ze wist dat Pound een gemengde studentenflat was... *Zijn er eigenlijk ook gemengde kamers?*

De jongen pakte de doos uit haar handen en zette die op een leeg bed. Het bed aan de andere kant van de kamer lag al bezaaid met kleren en dozen.

‘Heb je beneden nog meer spullen staan?’ vroeg hij. ‘Wij zijn net klaar. Ik geloof dat we nu een hamburger gaan halen. Heb je zin om mee te gaan? Ben je al bij Pear’s geweest? Hamburgers zo groot als je vuist.’ Hij pakte haar arm vast. Ze slikte. ‘Maak eens een vuist,’ zei hij.

Dat deed Cath.

‘Gróter dan je vuist,’ zei de jongen. Hij liet haar hand los en pakte de rugzak die ze op de gang had laten staan. ‘Heb je nog meer dozen? Je moet er nog meer hebben. Heb je trek?’

Hij was lang, mager en gebruind en zag eruit alsof hij net een wollen muts had afgezet, want zijn blonde haar stond alle kanten uit. Cath keek weer naar haar lijst met kamernummers. Was dit Réágan?

‘Reagan!’ zei de jongen blij. ‘Kijk eens, hier is je kamergenoot.’

Een meisje liep in de deuropening om Cath heen en keek met een koele blik om. Ze had glad, kastanjebruin haar en een onaangestoken sigaret in haar mond.

De jongen greep ernaar en stak hem in zijn eigen mond. ‘Reagan, Cather. Cather, Reagan,’ zei hij.

‘Cath,’ zei Cath.

Reagan knikte en zocht in haar handtas naar nog een sigaret. ‘Ik neem deze kant,’ zei ze, met een knikje naar de stapel dozen aan de rechterkant van de kamer. ‘Maar het maakt mij geen zak uit. Zet mijn zoi maar opzij als dat beter is voor je feng shui.’ Ze draaide zich om naar de jongen. ‘Klaar?’

Hij draaide zich om naar Cath. ‘Ga je mee?’

Cath schudde haar hoofd.

Nadat de deur achter de twee was dichtgevallen, ging ze op de onopgemaakte matras zitten die blijkbaar voor haar was bestemd – feng shui was wel haar laatste zorg – en liet haar hoofd tegen de betonnen muur rusten.

Ze moest gewoon even haar zenuwen tot bedaren brengen.

De nervositeit terugduwen die ze als zwarte ruis achter haar ogen voelde knetteren en als een tweede hart in haar keel voelde kloppen; die moest terug haar maag in, waar dat soort dingen thuishoorden en waar ze in elk geval een mooie knoop in haar zenuwen kon leggen die ze kon proberen te negeren.

Haar vader en Wren konden elk moment hier zijn en Cath wilde niet dat zij zouden merken dat ze bijna ging flippen. Want als Cath ging flippen, ging haar vader flippen. En als een van hen ging flippen, zou Wren net doen alsof ze dat expres deden, gewoon om haar

perfecte eerste dag op de campus te verpesten. Haar prachtige nieuwe avontuur.

Je gaat me hier nog dankbaar voor zijn, bleef Wren maar zeggen.

Dat had ze in juni voor het eerst gezegd.

Toen had Cath haar aanvraag voor een kamer in de studentenflat al opgestuurd, en natuurlijk had ze Wren als kamergenoot opgegeven. Daar had ze niet eens over nagedacht. Ze deelden al achttien jaar een kamer, dus waarom nu niet?

‘We delen al áchtien jaar een kamer,’ had Wren opgemerkt. Ze zat bij het hoofdeinde van Caths bed en trok haar bloedirritante ‘ik ben van ons tweeën het meest volwassen’-gezicht.

‘En dat gaat prima,’ zei Cath met een gebaar naar hun slaapkamer, naar de stapels boeken en posters van Simon Snow, naar de kast waarin ze al hun kleren propten, waarbij ze zich negen van de tien keer niet eens afvroegen wat van wie was.

Cath zat bij het voeteneinde en probeerde er niet uit te zien als ‘de zielenpoot die altijd huilt’.

‘We gaan studeren,’ bleef Wren zeggen. ‘Het hele punt van studeren is dat je nieuwe mensen leert kennen.’

‘Het hele punt van een tweelingzus,’ zei Cath, ‘is dat je je over dit soort dingen geen zorgen hoeft te maken. Je hoeft niet te stressen over gestoorde vreemden die je tampons jatten en naar sladressing ruiken en foto’s van je maken met hun mobieltje wanneer je ligt te slapen...’

Wren slaakte een zucht. ‘Waar héb je het over? Waarom zou iemand naar sladressing ruiken?’

‘Naar azijn,’ zei Cath. ‘Weet je nog dat we die rondleiding voor aankomende studenten kregen en dat die kamer van dat ene meisje naar Italiaanse dressing rook?’

‘Nee.’

‘Nou, dat was ontzettend ranzig.’

‘We gaan studeren,’ zei Wren geërgerd. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Dat hóórt een avontuur te zijn.’

‘Het is nu al een avontuur.’ Cath kroop naast haar zus en trok

Wrens handen weg van haar gezicht. ‘Het is nu al een doodeng idee.’

‘We horen nieuwe mensen te leren kennen,’ zei Wren weer.

‘Ik heb geen nieuwe mensen nodig.’

‘Daaruit blijkt wel dat het hard nodig is...’ Wren gaf een kneepje in Caths handen. ‘Cath, denk er eens over na. Als we dit samen doen, gaat iedereen ons als één persoon behandelen. Dan duurt het vier jaar voordat ze ons uit elkaar kunnen houden.’

‘Ze hoeven alleen maar op te letten.’ Cath raakte even het litteken op Wrens kin aan, vlak onder haar lip. (Ongelukje bij het sleeën. Ze waren toen negen en Wren had voor op de slee gezeten toen die tegen een boom knalde. Cath was achterover in de sneeuw gevallen.)

‘Je weet dat ik gelijk heb,’ zei Wren.

Cath schudde haar hoofd. ‘Nee.’

‘Cath...’

‘Laat me dit alsjeblieft niet alleen doen.’

‘Je bent nooit alleen,’ zei Wren, opnieuw met een zucht. ‘Dat is godverdomme het hele punt als je een tweeling bent.’

‘Dit ziet er echt leuk uit,’ zei hun vader, die in Pound 913 om zich heen keek en een wasmand vol schoenen en boeken op Caths matras zette.

‘Het is niet leuk, pap,’ zei Cath. Ze bleef stijfjes bij de deur staan.

‘Het is net een ziekenhuiskamer, maar dan kleiner. En zonder tv.’

‘Je hebt een mooi uitzicht over de campus,’ zei hij.

Wren liep naar het raam. ‘Mijn kamer kijkt uit op een parkeerplaats.’

‘Hoe weet jij dat nou?’ vroeg Cath.

‘Google Earth.’

Wren stond gewoon te popelen om met dat hele studentengedoe te beginnen. Ze had het er al weken over met haar kamergenote. Courtney. Courtney kwam ook uit Omaha. Ze hadden elkaar al ontmoet en waren samen spullen voor op hun kamer gaan kopen. Cath was achter hen aan gesjokt en had geprobeerd opgewekt te blijven terwijl zij posters en bij elkaar passende bureaulampen uitkozen.

Caths vader liep terug van het raam en sloeg een arm om haar schouders. ‘Het komt wel goed,’ zei hij.

Ze knikte. ‘Dat weet ik.’

‘Goed.’ Hij klapte in zijn handen. ‘Volgende halte: Schramm Hall. Tweede halte: pizza. Derde halte: mijn eenzame lege nest.’

‘Geen pizza,’ zei Wren. ‘Sorry, pap. Courtney en ik gaan vanavond naar de barbecue voor eerstejaars.’ Ze keek even snel naar Cath. ‘Cath zou ook moeten gaan.’

‘Wel pizza,’ zei Cath uitdagend.

Haar vader glimlachte. ‘Je zus heeft gelijk, Cath. Je moet gaan. Nieuwe mensen leren kennen.’

‘Ik ga de komende negen maanden niets anders doen dan nieuwe mensen leren kennen. Vandaag wil ik pizza.’

Wren rolde met haar ogen.

‘Goed,’ zei hun vader, terwijl hij Cath een schouderklopje gaf. ‘Volgende halte is Schramm Hall. Dames?’ Hij deed de deur open.

Cath bleef staan. ‘Kom me maar halen nadat je haar hebt afgezet,’ zei ze met een blik op haar zus. ‘Ik wil beginnen met uitpakken.’

Wren ging er niet tegen in, maar liep de gang op. ‘Ik zie je morgen wel,’ zei ze, zonder zich echt naar Cath om te draaien.

‘Goed, hoor,’ zei Cath.

Het voelde goed, uitpakken. Nieuwe lakens op het bed leggen en haar bespottelijk dure studieboeken op de planken boven haar nieuwe bureau zetten.

Toen haar vader terugkwam, liepen ze samen naar Valentino’s. Iedereen die ze onderweg tegenkwamen, was ongeveer even oud als Cath. Het was griezelig.

‘Waarom is iedereen blond?’ vroeg Cath. ‘En waarom zijn ze allemaal blank?’

Haar vader lachte. ‘Jij bent gewoon gewend aan de minst blanke buurt van Nebraska.’

Hun huis in Omaha stond in een buurt vol Mexicanen. Cath en haar familieleden waren de enige blanken in de straat.

‘O god,’ zei ze, ‘denk je dat ze hier een tacotruck hebben?’

‘Ik heb volgens mij wel een filiaal van Chipotle gezien...’

Ze kermde.

‘Toe nou,’ zei hij. ‘Je vindt Chipotle best leuk.’

‘Daar gaat het niet om.’

Valentino’s zat vol studenten. Een paar waren met hun ouders gekomen, net als Cath, maar dat waren er niet veel. ‘Het is net science-fiction,’ zei ze. ‘Geen kleine kinderen... Niemand boven de dertig... Waar zijn alle bejaarden?’

Haar vader hield zijn punt pizza omhoog. ‘Soylent Green.’

Cath moest lachen.

‘Ik ben niet oud, hoor.’ Hij tikte met de twee middelste vingers van zijn linkerhand op tafel. ‘Eenenveertig. De andere jongens op mijn werk beginnen nu net aan kinderen.’

‘Dat heb je slim aangepakt,’ zei Cath. ‘Nu ben je al vroeg van ons af en kun je lekkere meiden mee naar huis nemen. De kust is veilig.’

‘Mijn meiden...’ Hij keek naar zijn bord. ‘Jullie zijn de enige meiden die me iets kunnen schelen.’

‘Jeetje, pap. Dat klinkt raar.’

‘Je snapt wel wat ik bedoel. Hoe zit het nou met jou en je zus? Vroeger maakten jullie nooit zo veel ruzie...’

‘Dat doen we nu ook niet,’ zei Cath. Ze nam een hap van haar pizza met bacon en cheeseburger. ‘O, gadver.’ Ze spuugde het uit.

‘Wat is er? Zit er een ooglid op?’

‘Nee. Augurk. Dat geeft niet. Ik had het gewoon niet verwacht.’

‘Het lijkt anders wel of jullie ruzie hebben,’ zei hij.

Cath haalde haar schouders op. Ze zeiden niet eens meer veel tegen elkaar, laat staan dat ze ruziemaakten. ‘Wren wil gewoon iets... onafhankelijker zijn.’

‘Klinkt redelijk,’ zei hij.

Natuurlijk klinkt dat redelijk, dacht Cath, Wren is altijd redelijk. Maar ze zei er verder niets over. Ze wilde niet dat haar vader zich zorgen zou maken, niet nu. Uit de manier waarop hij op tafel zat te

trommelen kon ze opmaken dat hij het moeilijk had. Hij had al te veel uren achter elkaar de normale vader moeten uithangen.

‘Moe?’ vroeg ze.

Hij glimlachte verontschuldiging naar haar, en legde zijn hand in zijn schoot. ‘Belangrijke dag. Belangrijke, moeilijke dag... En dat wist ik ook van tevoren.’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘Jullie allebei, op dezelfde dag. Zoef. Ik kan nog steeds niet geloven dat je niet mee terug naar huis gaat...’

‘Wen er maar niet te veel aan. Ik weet niet of ik het wel een heel semester volhoud.’ Het was niet echt een grapje, en dat wist hij.

‘Je redt je wel, Cath.’ Hij legde zijn hand, de hand die minder trilde, op die van haar en kneep er even in. ‘En ik ook. Dat weet je toch?’

Cath keek hem even heel bewust recht aan. Hij zag er moe uit – en ja, zenuwachtig – maar hij hield zich goed.

‘Nam je maar een hond,’ zei ze.

‘Ik zou vergeten dat beest te voeren.’

‘Misschien kunnen we hem zo africhten dat hij jou voert.’

Terug op haar kamer zag Cath dat haar kamergenote – Reagan – er nog steeds niet was. Of misschien was ze gekomen en weer gegaan; haar dozen zagen er onaangeroerd uit. Cath ruimde haar laatste kleren op en opende toen de doos met persoonlijke bezittingen die ze van huis had meegebracht.

Ze haalde een foto van haarzelf en Wren uit de doos en hing die op het prikbord achter haar bureau. De foto was tijdens hun diploma-uitreiking gemaakt. Ze droegen allebei een rode toga en stonden er lachend op. Dat was voordat Wren haar haar had laten knippen...

Wren had niet eens tegen Cath gezegd dat ze dat van plan was. Aan het einde van de zomer was ze op een dag zomaar met een pagekapsel van haar werk thuisgekomen. Het stond haar fantastisch, en dat betekende dat het Cath waarschijnlijk ook fantastisch zou staan. Maar nu zou Cath nooit hetzelfde kapsel kunnen nemen, zelfs niet als ze de moed zou hebben om veertig centimeter van haar haar af te

knippen. Ze kon moeilijk als een soort stalker haar eigen tweelingzus imiteren.

Daarna pakte Cath een ingelijste foto van hun vader uit de doos, de foto die thuis altijd op hun ladekast had gestaan. Het was een bijzonder mooie foto, genomen op zijn trouwdag. Hij was jong, hij glimlachte en hij droeg een kleine zonnebloem in zijn knoopsgat. Cath zette de foto op de plank boven haar bureau.

Vervolgens zette ze een foto van het schoolbal neer, van haar en Abel. Cath droeg een groene jurk van glanzende stof en Abel had een bijpassende cummerbund. Cath stond er leuk op, al zag haar gezicht er zonder haar bril bloot en vlak uit. En Abel stond er ook leuk op, al zag hij er wat verveeld uit.

Hij zag er altijd wel een beetje verveeld uit.

Cath had Abel eigenlijk een berichtje moeten sturen, gewoon om te zeggen dat ze was aangekomen, maar ze wilde wachten totdat ze zich meer ontspannen en op haar gemak voelde. Een tekstberichtje kun je niet terugnemen. Als je daarin chagrijnig en somber klinkt, word je daar telkens weer aan herinnerd zolang het in je telefoon blijft staan.

Onder in de doos lagen Caths posters van Simon en Baz. Ze legde ze voorzichtig op het bed. Er zaten een paar originelen tussen, speciaal voor Cath getekend of geschilderd. Ze zou haar lievelingsexemplaren moeten uitkiezen: het prikbord was te klein voor alle posters, en Cath had al besloten ze niet aan de muur te hangen, waar echt iedereen ze kon zien.

Ze koos er drie uit...

Simon met het Zwaard der Magiërs. Baz, onderuitgezakt op een zwarte troon versierd met scherpe tanden. De twee jongens die samen tussen neerdwarrelende gouden bladeren liepen, hun sjaals wapperend in de wind.

Er lagen nog een paar dingen in de doos: een gedroogde corsage, een rozet met EET JE BORDJE LEEG-CLUB die ze van Wren had gekregen, verzamelbeeldjes van Simon en Baz die ze bij de Noble Collection had besteld...

Cath vond voor alles een plekje en ging toen op de afgeleefde houten bureaustoel zitten. In die houding, met haar rug naar Reagans kale muren en dozen, voelde het bijna als thuis.

Er zat een jongen op Simons kamer.

Een jongen met glad zwart haar en kille grijze ogen. Hij draaide in het rond en hield een kat omhoog, terwijl een meisje om hem heen sprong en de kat probeerde vast te pakken. ‘Geef hier,’ zei ze. ‘Straks doe je hem nog pijn.’

De jongen lachte en wilde de kat nog hoger optillen, maar hij hield op toen hij Simon in de deuropening zag staan. Zijn gezicht verstrakte.

‘Hallo,’ zei de jongen met het donkere haar. Hij liet de kat los, die op vier poten op de vloer landde en de kamer uit rende. Het meisje rende hem achterna.

De jongen schonk geen aandacht aan hen, maar trok het jasje van zijn schooluniform recht en glimlachte met de linkerkant van zijn mond. ‘Ik ken jou. Je bent Simon Snow... de erfgenaam van de magiër.’ Hij stak hooghartig zijn hand uit. ‘Ik ben Tyrannus Basil-ton Pek. Maar je mag wel Baz zeggen. We delen een kamer.’

Simon fronste en negeerde de bleke hand van de jongen. ‘Wat was je in vredesnaam met haar kat aan het doen?’

– uit *Simon Snow en de erfgenaam van de magiër*,
hoofdstuk 3, © 2001 Gemma T. Leslie